

22. prosince

1 Sam 1,24-28

Anna, když odstavila Samuela, přivedla ho s sebou do Hospodinova domu v Silo, s tříročním býčkem, s jednou měřicí mouky a s měchem vína; chlapec byl ještě malý. Porazili býka a přivedli chlapce k Helimu. Anna řekla: „Prosím, můj pane, jako že jsi živ, můj pane, já jsem ta žena, která stála tady u tebe a modlila se k Hospodinu. **Za tohoto chlapce jsem se modlila, a Hospodin vyslyšel mou žádost**, jak jsem ho prosila. A proto také já ho odevzdávám Hospodinu na všechny dny, po které bude živ – je odevzdaný Hospodinu.“ I klaněli se tam Hospodinu.

Lk 1,46-56

Maria řekla: „**Velebí má duše Hospodina a můj duch jásá v Bohu, mém spasiteli, neboť shlédl na svou nepatrnou služebnici.** Od této chvíle mě budou blahoslovit všechna pokolení, že mi učinil veliké věci ten, který je mocný. Jeho jméno je svaté a jeho milosrdenství (trvá) od pokolení do pokolení k těm, kdo se ho bojí. Mocně zasáhl svým ramenem, rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně. Mocně sesadil z trůnu a ponížené povýšil, hladové nasytil dobrými věcmi a bohaté propustil s prázdnou. Ujal se svého služebníka Izraele, pamatoval na své milosrdenství, jak slíbil našim předkům, Abrahámovi a jeho potomkům navěky.“ Maria zůstala u Alžběty asi tři měsíce a pak se vrátila domů.

Maria řekla: „Velebí má duše Hospodina a můj duch jásá v Bohu, mém spasiteli, neboť shlédl na svou nepatrnou služebnici (...) Mocně sesadil z trůnu a ponížené povýšil, hladové nasytil dobrými věcmi a bohaté propustil s prázdnou.“

Nevyslovitelné a nevýslovné jsou dvě krajní polohy řeči, v první maximum chybí, v druhé maximum přebývá. Největší bolesti jsou němá a největší obdiv bere řeč. A obě polohy se sváří a nás berou pod krkem. Nevyslovitelné a nevýslovné se navzájem podpírají a kontrastují spolu. Popírají se, protože nevyslovitelné počítá s nadvládou nicoty, kdežto nevýslovné svědčí o příslibu bytí. Kontrastují spolu, protože nevýslovným se to nevyslovitelné stává ještě nevyslovitelnějším (při příslibu dobra se zlo jeví ještě více pohoršující) a nevyslovitelné činí nevýslovné ještě nevýslovnějším (při nadvládě zla působí dobro ještě více překvapujícím dojmem).

Řeč nespočívá v ničem jiném než v napětí mezi těmito dvěma mlčeními – první je závan nebe do srdce, druhé lopata hlíny do úst. Pokud v řeči nejvyšší napětí mezi nevyslovitelným a nevýslovným povolí, sklouzává k tlachání nebo k pokleslé „komunikaci“. Řeč se povznese jedině tehdy, když vyzná, co jí ničí. (...)

Dobře mluvit, to spočívá v modlitbě a zpěvu, tedy ve svrchaném zadrhávání, v řeči přerývané tím nevyslovitelným a oněmělé tím nevýslovným, ve vypouštění ducha... Mluvit beze snahy o zpěv, to ještě není mluva, protože to jen pojmenováváme věci, ale nesnažíme se je zachránit před hrozbou nicoty.

Fabrice Hadjadj – Jak dnes mluvit o Bohu?, CDK 2016

Maria uměla vyslovit nevyslovitelné v chvalozpěvu Magnificat.